

*Ennek a könyvnek a középpontjában
egy 15 éves fiú elvesztésének
a tragédiája áll.*

*Hogy jobban megértsetek a történetet,
olvassátok el az alábbi tényeket.*

Az amerikai „konverziós terápiák” – melyek célja a szexuális orientáció vagy nemi identitás megváltoztatása – széles körben elítéltek, és súlyos mentális egészségügyi következményekkel járnak az érintett fiatalok számára.

Öngyilkossági kísérletek gyakorisága

A JAMA Pediatrics tanulmánya szerint azok az LGBTQ+ fiatalok, akik konverziós terápiában részesültek, 58%-os arányban kíséreltek meg öngyilkosságot, míg azoknál, akik nem vettek részt ilyen terápiában, ez az arány 39% volt.

A transznemű fiatalok különösen veszélyeztetettek

Egy 2023-as tanulmány kimutatta, hogy a konverziós terápiának kitett transznemű fiataloknál 55%-kal nőtt az öngyilkossági kísérletek kockázata, és több mint kétszeresére nőtt az elszökés valószínűsége. A legnagyobb kockázatot a 11–14 éves korban történő terápia jelentette.
[ScienceDirect](#)

Mentális zavarok előfordulása

A Stanford Egyetem kutatása szerint a konverziós terápián átesett személyeknél magasabb a depresszió, PTSD és öngyilkossági gondolatok előfordulása, különösen azoknál, akik mind a szexuális orientációjukat, mind a nemi identitásukat érintő terápiában részesültek. [Stanford Medicine](#)

Érintett fiatalok száma

A UCLA Williams Institute becslése szerint az Egyesült Államokban több mint HÚSZEZER, 13–17 éves LGBTQ+ fiatalot fenyeget a konverziós terápia veszélye, amelyet engedéllyel rendelkező egészségügyi szakemberek végeznek, és további ÖTVENHÉTEZER fiatal részesülhet ilyen kezelésben vallási vagy spirituális tanácsadók által. [UCLA](#)

Átlagos életkor a terápia megkezdésekor

Egy 2022-es tanulmány szerint a konverziós terápia átlagos megkezdési életkora huszonöt év volt, de az esetek 7%-ban már ÖTÉVES korban elkezdődött a kezelés.

Terápia jellege és hossza

A kezelések gyakran többféle módszert kombinálnak, beleértve az egyéni vagy csoportos pszichoterápiát, vallási rituálékat és averziós terápiákat. Az átlagos kezelés hossza 26 hónap volt, 118 alkalommal. [jamanetwork.com](#)

Törvényi szabályozás

2024 júniusáig 23 amerikai állam és Washington D.C. tiltotta be a konverziós terápiát kiskorúak számára. Ennek ellenére sok államban továbbra is legális, különösen vallási intézmények keretein belül. [Stanford Medicine](#)

Betiltották: Kalifornia, New Jersey, Illinois, New York, Maine, Utah és más államok törvényt hoztak a konverziós terápia betiltásáról kiskorúak számára. Részleges tilalom: Néhány államban – mint például Arizona, Wisconsin és Pennsylvania – részleges tilalmak vannak érvényben, amelyek megakadályozzák az állami finanszírozást vagy a szakemberek által végzett konverziós terápiát. [Newsweek](#)

Legális: Több államban, például Floridában és Texasban a konverziós terápia továbbra is legális, és vallási intézmények által kínált táborokban is alkalmazzák.

Szakmai szervezetek álláspontja

Az Amerikai Pszichológiai Társaság és más vezető egészségügyi szervezetek elítélik a konverziós terápiát, mivel az hatástalan és káros. A terápia megbélyegzi az LGBTQ+ identitást, és súlyos mentális egészségügyi problémákhoz vezet. [Them](#)

Családi és közösségi hatások

A konverziós terápiában részesülő fiatalok gyakran olyan családokból származnak, ahol a szülők vagy gondozók megpróbálták megváltoztatni gyermekük szexuális orientációját vagy nemi identitását. Ezek a fiatalok háromszor nagyobb eséllyel kíséreltek meg öngyilkosságot különösen akkor, ha a szülők szakemberhez vagy vallási vezetőhöz fordultak segítségért. [Psychology Today](#)

Gazdasági és társadalmi hátrányok

A konverziós terápiában részesülő transznemű személyek gyakran alacsonyabb iskolai végzettséggel rendelkeznek, és olyan közösségekben élnek, amelyek nem fogadják el az LGBTQ+ identitást.

Love In Action (LIA):

A LIA volt az egyik legismertebb konverziós tábor, amelyet 1973-ban alapítottak Tennessee államban. A program célja az volt, hogy a résztvevőket "meggyógyítsa" a homoszexualitásból. A tábor működése során számos visszaélésről és pszichológiai károsodásról számoltak be. 2008-ban a programot bezárták, miután nyilvánosságra kerültek a visszaélések.

JONAH

(Jews Offering New Alternatives for Healing)

Ez a New Jersey-ben működő szervezet szintén konverziós terápiát kínált. 2015-ben egy bíróság megállapította, hogy a JONAH megtevesztette a fogyasztókat, és 3,5 millió dolláros büntetést szabott ki a szervezetre. A bíróság továbbá megtiltotta a vezetőknek, hogy bármilyen hasonló tevékenységet folytassanak. [Wikipedia+1Them+1](#)

Ferguson v. JONAH (2015)

Ez volt az első olyan amerikai bírósági ügy, amelyben a konverziós terápiát fogyasztóvédelmi törvények alapján jogellenesnek nyilvánították. A bíróság megállapította, hogy a homoszexualitás nem betegség, és a JONAH által kínált szolgáltatások megtevesztették a fogyasztókat.

Colorado állam törvénye (2019)

Colorado 2019-ben törvényt fogadott el, amely megtiltja a konverziós terápiát kiskorúak számára. Azonban a törvényt egy vallási tanácsadó, Kaley Chiles megtámadta, arra hivatkozva, hogy az sérti a szólásszabadság jogát. Az ügyet a Legfelsőbb Bíróság elé terjesztették, és várhatóan 2026 közepén születik döntés.

Üzenet a szerzőtől:

*A homoszexualitás nem
betegség, tehát
meggyógyítani sem kell!*

Bizonyos tudományos kutatók nézete szerint a homoszexualitás nemcsak az állatvilágban, de az emberi társadalmakban is úgy tekintendő, mint a szexualitás egy normális és természetes változata, amely önmagában nem betegség.

A fejlett nyugati társadalmakban a pszichiátria és a pszichológia szakmák egységes véleménye szerint a homoszexualitás nem minősül betegségnek.

Az Amerikai Pszichológiai Társaság (APA) a Mentális zavarok diagnosztikai és statisztikai kézikönyvéből (DSM) a homoszexualitást 1972-ben a II. kiadással vette ki. A homoszexualitás BNO (Betegségek nemzetközi osztályozása) kódját 1990-ben törölte az Egészségügyi Világszervezet, a (WHO).

Tartalomjegyzék

Levél a múltból.....	14
Emlékképek – Coming out.....	18
Emlékképek – Az első bírósági tárgyalás.....	23
Emlékképek – A remény	26
A jelen.....	28
Egy évvel korábban	30
Első fejezet - A Coming out után	31
Második fejezet - A csokis csiga.....	40
Harmadik fejezet - Jó kezekben.....	43
Negyedik fejezet - Tervek és álmok	48
Ötödik fejezet - Mindenkinek a maga baja fáj	54
Hatodik fejezet - Amikor minden mindegy	59
Hetedik fejezet - Az összeomlás	65
Nyolcadik fejezet - Amikor az alkohol sem segít.....	71
Kilencedik fejezet - Kávé-teszt	79
Tizedik fejezet - Sebastian új oldala.....	86
Tizenegyedik fejezet - Kopogtam!	94
Tizenkettedik fejezet - A harc folytatódik	99
Tizenharmadik fejezet - Ismét a bíróságon.....	104
Tizennegyedik fejezet - Egy kis pánik... ..	108
Tizenötödik fejezet - A ceremónia	114
Tizenhatodik fejezet - Pohárköszöntő.....	120
Tizenhetedik fejezet - Az első hitvesi tánc	124
Tizennyolcadik fejezet - Konyhai csend.....	129
Tizenkilencedik fejezet - Az esküvői torta.....	133
Huszedik fejezet - Az első csók.....	136
Huszonegyedik fejezet - Hajnal a konyhában.....	140
Huszonkettedik fejezet - Jelena látogatásai	144

Huszonegyedik fejezet - Mindig a legrosszabbkor kezdődik a műszak.....	155
Huszonnegyedik fejezet - Semmi! ... még.....	160
Huszonötödik fejezet - Záróra után.....	163
Huszonhatodik fejezet - Az elégetett reggeli	167
Huszonhetedik fejezet - Gondolatok egy éjszaka margójára.....	171
Huszonnyolcadik fejezet - Sötét felhők	175
Huszonkilencedik fejezet - Az első bizonyíték	178
Harmincadik fejezet - Nem hagyok magadra!.....	180
Harmincegyedik fejezet - A reménysugár	183
Harminckettedik fejezet - Remény és félelem.....	187
Harmincharmadik fejezet - Versenyfutás az idővel	195
Harmincnegyedik fejezet - A jog drámája.....	202
Harmincötödik fejezet - Az utolsó percek.....	207
Harminchatodik fejezet - A temetés	216
Harminchetedik fejezet - Az esély	220
Harmincnyolcadik fejezet - Nincs olyan, hogy büntetlenül!	228
Harminckilencedik fejezet - Az első mosoly.....	232
Negyvenedik fejezet - Kattan a zár	238
Negyvenegyedik fejezet - A nagy titok	247
Negyvenkettedik fejezet - A szülés	256
Negyvenharmadik fejezet - Elengedés	265
Negyvennegyedik fejezet - Nemes bosszú.....	271
Utószó.....	278
A Helma Kiadó könyvajánlója.....	280

Levél a múltból

Apa, ezt a levelet nem szabadna megírnom. Megtiltották, hogy írjak vagy mondjak neked bármit. De ez nem helyes! Most már tudom!

Sajnálom, hogy nem voltam elég bátor, hogy nem tudtalak megvédeni úgy, ahogy te védtél engem mindig, mindenkiel szemben! Sajnálom, hogy nem álltam oda melléd, amikor mindenki elfordult tőled!

Azt mondták, el kell felejtennem, hogy szerettelek. Azt mondták, hogy az a szeretet, amit irántad érzek, az bűn. Én pedig megijedtem. Most, amikor már késő, most merem csak kimondani: Nem, nem ez a bűn! A te szereteted mindig csak jót adott nekem! Az a bűn, amit a nagyapám erőszakolt rám!

De tőle félek!

Még most is!

Én mindig tudtam, hogy te jó ember vagy. Szeretél minket, engem mindenkinél jobban. Miattam próbáltad elfojtani azt, amit érzel. És amikor végre kimondtad, hogy ki vagy valójában, én nem haragudtam rád! Én büszke voltam az apámra! Mert azt kívántam, bárcsak én is ilyen bátor tudnék lenni!

Itt azt mondták, megpróbálnak kijavítani engem. Mint valami hibás tárgyat! Bezártak, imádkoztattak,

kiabáltak, megaláztak, és én egyre csak hallgattam. Egyre csak hazudtam. Nekik. Magamnak.

De legbelül tudtam, hogy én is olyan vagyok, mint te. Benjamin nekem nem csak a barátom és bizalmasom! Soha, senkinek nem mertem elmondani, apa, de én azt hiszem, szeretem Benjamint. Nem úgy, mint a testvéremet, vagy a barátomat. Ezt még ő sem tudja! Ne is mondd el neki!

De, amikor erre rájöttem, és amikor láttam, veled hogyan bánik nagyapa, attól a pillanattól kezdve nem volt hova menekülnöm. Mert ha rád haragudtak, rám még jobban fognak. Ha te szégyen voltál nekik, akkor én még nagyobb szégyen leszek.

Nem bírom ezt tovább, apa!

Minden nap olyan, mintha darabokra szakadnék, és már nem tudom összerakni magam. Nem félek attól, amit tenni fogok, mert az érintésed a hajamon, a szavaid, hogy örökre a fiad leszek, azok elkísérnek engem, és most már velem is maradnak! Senki nem veheti el tőlem azt az utolsó simogatást, azt az utolsó mosolyodat!

Ha újra megszülethetnék, azt kívánnám, hogy ismét te legyél az apám! De egy olyan világban szeretnék élni, ahol nem büntetnek a szeretetért! Ahol nem kell félni attól, amit a szíved diktál! Ahol nem kell meghalni azért, hogy önmagad lehess!

Azt akarják, hogy ma este álljak ki a pódiumra, és tagadjalak meg! Ott, mindenki előtt! A nagyapám

előtt! Én inkább meghalok, de ezt soha nem fogom megtenni! Nem akarom, nem fogom kimondani, hogy nem szeretem az apámat!

Ez hazugság!

Ahogy az is, hogy gyenge vagy!

Te erős vagy, apa! A legerősebb, akit ismerek!

Ebben soha ne kételkedj!

És abban sem, hogy szeretlek!

Már nincs miért hadakozni velük, mert nem figyelnek rám! Te vagy az egyetlen, akinek számítok!

Mindig is szerettelek! Bocsáss meg, hogy nincs erőm tovább harcolni, hogy gyenge vagyok!

De a szeretet, az erős, apa! Az mindig veled lesz, ahogy a tiéd is velem! Bármilyen történjen!

Szerető fiad,

Félix.

Örökké a te fiad!

Csak a tiéd, apa!

Valter, mintha filmet nézne, úgy éli át, újra meg újra a fájdalmat! Ebben a filmben sajnós, ő a főszereplő.

Még most is túl éles minden!

A fények, a hangok...

Minden fáj!

Még mindig!

Már képes kívülről nézni azt, ami az elmúlt egy évben történt.

Képes nem sírni.

Mára elfogytak a könnyei.

Emlékképek – Coming out

Az asztalon már csak morzsák, üres tányérok voltak. A felesége még kortyolt egyet a borból. Félix, az ő gyönyörű, göndör szőke hajú, tizenöt éves fia a széke peremén ült, mint aki már akkor érezte, hogy közel a tragédia. Az apósa, a szerb származású Dragan, az örökké, mindenkin ítélező ember hátradőlt a széken, ahogy szokott, mintha most jönne csak a főfogás, a kinyilatkoztatás: ki az, aki ma nem felelt meg az ő magas elvárásainak!

Valter felállt. Mozdulataiban nem volt semmi hirtelen, semmi drámai. Csendesen, kimérten, ahogy mindig is tette.

Még most, több, mint egy évvel később is érzi, hogy kalapált a szíve akkor. Mintha előre érezte volna a tragédia szelét. Hányszor játszott el a gondolattal, mi lett volna, ha megbékél a sorával? Ha elfojtja a vágyat, hogy a saját, teljes életét élhesse?

De az életben nincs „ha”! Van a múlt, amit megtettél, a jelen, amiben élsz, és a jövő, amire vágysz, vagy amitől rettegsz.

– Szeretnék mondani valamit. Valamit, amit régóta magamban tartok.

Érezte a súlyos csendet. A döbbenetet, hogy ő, a befogadott, a megtűrt senki, szólni mer, miközben senki nem kérdezte.

– Meleg vagyok – hangzott a szó, őszintén, halkán, de határozottan. – Mindig is a férfiakhoz vonzódtam. Próbáltam más lenni. Meg akartam felelni! Először csak a szüleimnek. Aztán neked! – nézett az apósára. – A feleségemnek. A szomszédoknak, a társadalomnak, a látszatnak... csak magamról feledkeztem el közben.

A csend szinte kézzel tapintható az étkezőben. Még az utcáról sem szűrődött be az ilyenkor szokásos zaj. Mintha az egész világ visszatartotta volna a lélegzetét.

Aztán az apósa megszólalt. Hidegen, élesen, mint a kés, amivel a húsba vág az étterem konyháján minden áldott nap.

– Ez valami rossz vicc?

– Nem viccelek. Csak nem akarok tovább hazudni – hangzott az egyszerű, de annál félelmetesebb válasz.

Valter nem adott lehetőséget arra, hogy kiutat, kibúvót keressen a család. Hogy meggyőzzék, ez csak

egy szeszély, egy divat, hogy dolgozzon többet, és nem lesz ideje hülyeségeken gondolkozni. Pontosan úgy, ahogy azt Félixnek, a fiának mondták minden egyes alkalommal, amikor az apósa szerint valami férfiatlan hobbyt szeretett volna űzni, mint balettozni, vagy színjátszó körbe járni.

A felesége arcát nem látta, csak a mozdulatot, ahogy eltolta a tányért maga elől. Mintha minden mocskos lenne körülötte.

Az apósa felemelte a hangját.

– Ezt a szégyent! Hogy ezt kellett megélnem! A saját fiamként fogadtalak be! A saját házámba! Az éttermembe! Munkát adtam neked, családot! Amikor semmi nem volt! És te most itt, a vacsoraasztalnál... Ezzel mocskolod be a nevünket? A családunkat?

Félix rémülten markolászta az asztal szélét, nem mert felnézni. Nem mert megszólalni! Az ő egyetlen fia, a büszkesége, csak némán meredt maga elé! A segélykérését csak titokban, magában suttogta el! És ő nem hallotta meg.

*Hányszor gondolt már erre a jelenetre Valter!
Hányszor vádolta magát, hogy nem vette észre a jeleket a fián! Hogy nem értette, amit akkor látott! Hogy a saját lelkében dúló fájdalomtól az agya nem fogta fel a néma üzeneteket!*

– Nem akarok vitát – mondta Valter. – Nem kérek semmit. Csak annyit, hogy elmehessek. Csendben. Méltósággal. És hogy ne zárjatok ki a fiam életéből!

Az apósa felpattant, Valter egy pillanatra azt hitte, hogy nekiugrik! A vaskos diófa asztal megremegett a mozdulattól, a bor kilötytént az otthon is elvárt hófehér asztalterítőre. Egyre nagyobb foltot hagyott maga után. Vörös foltot, mintha vér lenne!

– Átkozott legyek, ha engedem, hogy te innen méltósággal távozz! A bűnösöknek bűnhődni kell! Fizetni a bűneikért! Most azonnal takarodj a házamból! A fiadat pedig felejtsd el! Neki mostantól nincs apja! Fogd az irataidat és menj! Itt nincs tovább helyed! Ahogy munkád sincs az étteremben! Látni sem akarlak! Soha többet!

Jelena, a felesége felállt, és ráparancsolt Félixre.

– Indulj a szobádba! Ismételd át a leckédet holnapra! Mozdulj már!

Félix félve nézett az apjára a homlokába hulló haja alól, fájdalmasan, titokban. Szólni nem mert, de a könnyek végiggördültek az arcán. Nem merte letörölni, nehogy a nagyapja meglássa, hogy sír.

Mert egy Stojkov, az nem sír!

Az erős!

Egy másodperc.

Egy apró pillanat, amikor még minden megváltozhatott volna. Ha...

*Nem! Nincs „ha”! Már nincs! Ahogy önvád
sincs! A múlt mára végre odakerült, ahová való:
a múltba! Mert el kell dönteni, hol akarunk
élni: a múltban vagy a jelenben? A kettő együtt
nem megy! És Valter végül a jelent választotta!*

Az ajtó becsapódott.

Ő ott maradt.

Egyedül.

A vörös folt tovább nőtt a terítőn.

A szó: bűnös – gonosz mantraként visszhangzott a
fülében.

Emlékképek – Az első bíróági tárgyalás

A teremben minden túl fehér. Túl steril. Minden zaj hangosabb, mint kellene. A papírok zizegése, egy szék megcsikordulása a padlón, a bíró kopogása az asztalon.

Valter öltönyt viselt. A nyakkendő túl szoros volt. Vagy talán a torkában ülő gombóc miatt érezte úgy, hogy alig kap levegőt. A mellette ülő ügyvédnő, Cintia beszélt hozzá, de a szavakat nem hallotta, nem értette. Mintha víz alatt lett volna.

Csak egy név lebegett a szeme előtt: Félix!

A bíró fáradt hangon beszélt. Szokványos ügy, gondolta. A válás kimondva. Vagyonmegosztás nincs, az asszonyé minden. Láthatás engedélyezve. Hetente kétszer. Hétvégéken váltva. Ünnepeken megosztva.

– A feleség kérésére a gyermek véleményét is meghallgatjuk – mondta rutinból a bíró. – Félix, hallgatlak! Mit szeretnél elmondani?

A fiú lesütött szemmel állt fel. Arca sápadt volt, keze remegett. Küzdött a sírással, amiről tudta, hogy

neki nem szabad! Még csak tizenöt éves! Az a furcsa kor, amikor a hang már mélyül, de az arc még gyerek. A tekintete szorosan a padlóra szegeződött.

Valter csak nézte őt. Olyan erősen, olyan kétségbeesetten, mintha a pillantásával akarná odahúzni magához, átölelni szorosan, megnyugtatni, hogy ne féljen! Hogy minden jó lesz!

A bíró újra kérdezett. Félix halkán válaszolt. A mondatok elvesztek a teremben, de egy mondat mégis elért hozzá. Egyetlen mondat.

– Nem akarok vele lenni. Ő nem az apám többé – suttogta a fiú, de továbbra is mereven a földet nézte.

A terem egy pillanatra megdermedt.

Az apósa arcán ördögi mosoly játszott, látszott, mennyire élvezte a veje megsemmisülését.

Valter mozdulatlaná vált.

Mintha ráomlott volna a világ minden hegye! A szíve megállt egy pillanatra.

Félix hangtalanul sírt. A könnyek ott csillogtak az arcán. Nem nézett fel. Nem nézett az apjára.

Valter nem látta a könnyeket. Csak a mondat keringett benne. Egyetlen mondat. Egy kés, ami beléhasított, újra meg újra. Ami darabokra tépte a szívét, lelkét!

„Ő nem az apám többé.”

A tárgyalás ment tovább. A bíró beszélt. Papírok zizegtek. Az ügyvédnő valamit suttogott, de nem értette, mit. Csak ült, mint egy romok alatt rekedt ember, akinek a világa épp most omlott össze.

A fia elsétált mellette. Léptei nesztelenek voltak, de Valter érezte őket, mint súlyos kalapácsütéseket a mellkasán.

Egyetlen másodpercet!

Csak egy pillantást akar!

Egyetlen szemvillanást!

De Félix nem nézett rá.

A nagyapja szorosan haladt mögötte, fenyegetően tornyosult az unokája fölé, mint mindig, mindenhol.

Valter nem állt fel.

Nem próbálta megállítani a fiát.

Nem próbálta meg átölelni.

Nem próbált meg szólni hozzá.

Mert valami eltörött benne.

Valami meghasadt.

És mert félt.

Még mindig félt az apósától.

És most először, rettegett a jövőtől!

Emlékképek – A remény

Valter megmozdulni sem tudott. A szíve kihagyott egy ütemet. A fia felemelte a fejét. A tekintetük találkozott.

Félix elmosolyodott.

– Apa! – mondta és hangja alig volt több suttogásnál, de Valter így is tisztán hallotta. – Szia, Apa!

Valternek elakadt a lélegzete. Nem tudta, álmodik-e, vagy csak a szíve játszik vele – utoljára. Mert ha ez csak egy álmokép, ő belehal!

– Félix, fiam! Hogy vagy?

A fiú tett egy lépést. Csak egy aprót, de az mindenél többet jelentett az apjának.

Valter hozzálépett, felemelte a kezét, és megsimította Félix haját. Olyan óvatosan, mintha az egész világ létezése függene e mozdulat súlyától. Ujjai alatt érezte a tincsek melegét. A fia illatát. A reményt!

– Szeretlek, Apa! – nézett rá a fia ragyogó kék szemekkel.

– Én is szeretlek, Félix – felelte Valter rekedten. – Mindig is szeretni foglak! Amíg csak élek. Mert te a fiam vagy! – simogatta meg a selymes, göndör haját, óvatosan ölelve át a kamasz fiút, aki most nem húzódott el tőle.

Belesimult apja ölelésébe, mint aki hazatalált.

És akkor...

Csikorgó kerekekkel megállt mellettük egy hatalmas fekete autó.

Kivágódott az ajtó, az anyósülésről Félix nagyapja, Dragan Stojkov szállt ki, fenyegetően, mint mindig. Az arcát harag és gyűlölet torzította el!

– Félix! – üvöltötte. – Azonnal gyere ide! – Tilos vele beszélned! Megmondtam már ezerszer, hogy ne próbálkozz! Úgy látom, nem értesz a szép szóból! – hörgögte dühtől elfúló hangon, és szó szerint elrángatta az unokáját.

Az ajtó becsapódott. Az autó elhajtott.

Valter mozdulatlanul állt.

A keze még a levegőben, mintha ott tartaná a fia arcát. A tenyerében érezte a hajának selymes melegét, és a szívében azt az egyszerű mondatot, amit semmi nem törölhetett ki:

„Szeretlek, Apa!”

A jelen

Valter nagyot sóhajtott az emlékek súlya alatt, és összehajtotta a kezében tartott búcsúlevelet. Minden este elolvasta, még most, több, mint egy évvel később is. Az elején segített sírni, majd megszabadulni a kínzó önvádtól. Egy ideje már csak emlékezett. A fiára, akit elveszített.

Aztán a békésen alvó Paulra nézett, a férfire, aki mellett megtalálta nemcsak a biztonságot, de a boldogságot is. És Xéniára, a kislányukra, aki mindketőjük vezetéknevét viseli annak ellenére, hogy biológiailag csak Paul volt az apja.

Az éjszaka vastag takaróként borult a falakra, csak a gyerekszoba ajtaján kiszűrődő halvány fény derengése emlékeztetett arra, hogy valaki alszik odabent.

Valter csendesen belesett. Xénia a hátán feküdt, kis karjai szétvetve, mintha repülne álmában. Az arcán az a különös kis mosoly lebegett, amit minden este magával vitt az álmaiba. Szeplős, puha kis arca békét sugárzott, amire csak azok a gyerekek képesek, akik még nem ismerik a világ kegyetlenségét.

Valter szíve összeszorult.

Lassan visszament a hálósobába. Óvatosan tette a fiókba a levelet, az utolsó fizikai emléket a fiától. Az

egyetlent, ami csak az övé volt! A legfájdalmasabb emléket, egyben a legerősebb feloldozást, amit szülő kaphat, kinek a gyereke az öngyilkosságot választja az élettel szemben.

Lassú, hangtalan mozdulattal csukta be a fiókot. A kulcs halk kattanással fordult el a zárban. Valter felállt, és a kulcsot – reflexből – felhelyezte a szekrény tetejére. Xénia most van abban a korban, amikor „pakol”, amikor minden tárgy kaland, minden fiók egy új világ.

A múlt emlékeit még nem kell, hogy megtalálja. Majd egyszer. Talán. Amikor készen áll rá, hogy megismerje Félix tragédiáját.

Valter lassan bebújt az ágyba. Paul már ott feküdt, arccal a fal felé fordulva, de ahogy mellé feküdt, a párja megfordult. Félálomban is azonnal reagált. Karjával átölelte Valter derekát, magához húzta, beburkolta, mint egy puha, élő takaró.

Paul nem szólt semmit. Nem is kellett. Ott volt. Lélegzett. Szeretett.

Valter lehunyta a szemét. Ilyen hát, amikor az ember kap egy második esélyt!

Nem arra, hogy felejtсен, hanem arra, hogy tovább éljen. Hogy szeressen. Hogy újra apa lehessen.

Xénia halk sóhajai, Paul lassú lélegzete és Valter szívdobbanása együtt verték az élet új, csendes ritmusát.

Egy évvel korábban

Első fejezet

A Coming out után

A színház reggeli zsongása már órák óta tartott, amikor Valter belépett a büfébe. A levegő illata egyszerre volt kávé, péksüteményes, amiben keveredett némi izzadság, bútorok és textilek sokaságának illata, az a jellegzetes színházi szagorgia, amit sosem lehet teljesen kiszellőztetni.

A színházi büfé napközben, este pedig a mellettük lévő épületben üzemelő elegáns étterem lett az új otthona. Szó szerint. A lakás, amit a rendelkezésére bocsátottak valami eszméletlen alacsony bérleti díjért, az étterem felett volt közvetlenül. Egy gyönyörűen felújított, két hálósobás lakás.

Amikor Cecília előző nap délután meglátta, hogy csak a két bőröndje van, mindössze annyit mondott:

– El ne menj! Mindjárt hozzák a bútorokat!

Valter megkérdezte volna, hogy honnan, milyen bútorokat, hiszen ő szó szerint csak a ruháit tudta elhozni az apósától. Még az étteremből is úgy lopták ki a saját késeit meg fűszereit, séfkötényét a kollégái, az éj leple alatt.

Az asszony ekkor már az elegáns lépcsőházból osztogatta az utasításait valakinek:

– Egy ágyat, matracot, tőled az ágyneműt, törölközőket, ami fent van a kisházban. Szólj Maxnek, hogy kell két öltözet elegáns öltöny, inggel meg mindennel. A színházból hozok át pólókat, meg ami még szükséges, a táncos raktárból. Majd Paul leírja! Úgyis anyit használnak, ez a néhány se ide, se oda, kicsibocs! És igyekezz! Mindjárt mennie kell a konyhába, nem akarom, hogy nyitva maradjon a lakás! Hozd magaddal a két boszit, úgysem láttam őket reggel óta – lágyult el az asszony hangja.

– Elnézést, Cecília asszony... – kezdte óvatosan Valter, mert az új életében nem akart szívességet kérni, de elfogadni sem, senkitől.

– Cecília vagy Cilike! Asszony nélkül! Igaz, asszony vagyok, de az öregít, kisfiam! – paskolta meg Valter arcát, mint egy jóságos anyuka. – Pakolj ki! Még jó, hogy van beépített szekrény, a többi is itt lesz félórán belül. Nézzük csak, ha nem csal a szemem, akkor száznyolcvan centi vagy és nem lehetsz több nyolcvan kilónál! Ami nagyon dögös, de egy jó séfnél kevés! Lábad? Negyvenhatos méret, mint Paulé. Mindjárt hozok pólókat, nadrágot, cipőt. A konyhában, gondolom, fehérret használsz, itthonra meg jó lesz bármi! A büfében egyébként is van egyenpóló!

– Cecília... – próbálkozott Valter ismét.

– Valter, kezdj el kipakolni! A többit bízd rám! Mostantól az én felelősségem a te megjelenésed is! A mi séfünk nem járhat akármiben! Egyébként ma még itt maradok melletted, hogy elmondjam, ki mit szeret

és mit nem. Kényes egy banda, nekem elhiheted! Igaz, egy részét én magam kényeztettem el! – nevetett fel bájosan az asszony. – Holnap majd összeírjuk, mire lesz szükséged a büfében, mire az étteremben, aztán elmegyek egy hétre pihenni az unokáimmal! Na, indulj, kisfiam! Ne totyogj itt, mint szaró galamb a téren! Egy óra múlva munkád van! Barbarának vinni kell a kicsiket fogászatra! Neked kell beugrani helyette!

Amikor előző este az apósa kidobta Valtért, első útja egy bank automatához vezetett és ami pénzt tudott, levett a számlájáról. Előre kifizetett egy hetet a panzióban, biztos, ami biztos. Az esti műszakban a helyettese a saját szennyes ruhájába csomagolva hozta ki Valter késeit és fűszereit, receptjeit.

Félelme nem volt alaptalan.

Másnap reggel kilenckor a bank közölte vele, hogy sajnálatos módon az apósa addig letiltotta a számláját, amíg el nem számol az étteremben a rendelkezésére bocsátott gépekkel, alapanyagokkal és eszközökkel.

Előre tudta, hogy pontosan annyi lesz a hiány, amennyi pénz még a számláján volt. Vagy még több, ha megneszeli, hogy már állást kapott.

Valami Isteni csoda kellett ahhoz, hogy pont aznap jelent meg a színház és az éttermet üzemeltető cég hirdetése, hogy séfet keresnek!

Tetszett neki, hogy a telefonhívás után egy órával már fogadták is. Ott ült három hölgy a konyhában: Cecília, Barbara és Cintia, a hírhedt Simson ügyvédi iroda egyik tulajdonosa.

Valter hirtelen azt hitte, hogy rossz helyre ment.

– Apósod azt híreszteli szerte a városban, hogy megloptad, ezért tegnap kirúgott az állásodból és kiutasított a házából – kezdte Cintia keményen.

A férfi ezen már meg sem lepődött.

– Azért azt mégsem híresztelheti, hogy vacsoránál bejelentettem, hogy meleg vagyok és nem kívánok tovább hazugságban élni – nézett a nő szemébe Valter szelíden.

Nem sokat foglalkozott a pletykákkal, de azt még ő is tudta, hogy Cintia egyetlen fia, miután meghíúsította a saját esküvőjét, az azóta már híressé vált színész, Leon Peterson házastársa lett és egy csomó gyereket nevelnek nagy boldogságban. Az itteni egyik tulajdonos is meleg, azt suttogják a bennfentesek, hogy hamarosan esküvő is lesz. Felesleges lett volna pont itt mentegetőznie azért, aki.

– Dragan Stojkov! – suttogta Cintia. – Most megvagy!

Aztán megint Valterhez fordult.

– Milyen indokkal mondta fel a munkaviszonyodat?

– Semmilyen. Közölte az étteremben mindenki-vel, hogy mostantól nem mehetnek be, még vendégként sem, és ők sem állhatnak szóba velem, vagy

repülnek. Ma reggelre már letiltatta a számlámat is, arra hivatkozva, hogy nem számoltam el a rám bízott felszereléssel.

– Írj egy listát, hogy neked milyen személyes dolgaid vannak az étteremben. Az utolsó papírfecniig, mindent! És jó drága legyen! – osztogatta az utasításokat Cintia.

– De nekem...

– Valter, írd meg a listát! – nézett rá határozottan a nő. – Kések, bárdok, különlegességek, sapkák, kendők, cipők, receptek, mit tudom én... Ha van saját recept alapján készült étel az étlapon, azt is! Világos? Ne akard, hogy én írjam meg helyetted! – kacscintott egyet, és Valter végre megértette, mit akar az ügyvédnő. – Barbarám, kérj egy menedzser munkaszerződést a lányoktól, hogy Valter alá tudja írni addig, amíg meg nem futamodik az itteni munka elől. Cilikém, hagyj üzenetet Paulnak és Search-nek, hogy tartsák nyitva a szemüket! Hol laksz most?

– Panzióban. Kifizettem még tegnap este, egy hétre előre.

– Okos fiú! De kár volt egy hetet kifizetned! Nyugalom, majd visszakérjük a pénzt, ne izgulj! Cilikém, megvan még az a lakás az első emeleten?

– Meg bizony! Tökéletes lesz Valternek! Amikor a fiad meglátogat, neki is lesz külön szobája nálad! – mosolygott az asszony, de már megint valakivel suttogott a telefonban.

Valter majdnem elsírta magát a megkönnyebbüléstől. Alig bírta elolvasni a szerződést a könnyeitől.

Aztán meg egy pillanatra nem kapott levegőt, mert majdnem a háromszorosát adták a régi fizetésének. A próbaidőre! A lakásért – kétszer is megnézte – száz dollárt kellett fizetnie havonta, plusz a saját rezsijét.

A beszerzéshez volt autó, amit használhatott magán célra is. Járt neki munkaruha és ingyenes étkezés a hét minden napján.

A jövőre nézve, amennyiben az étterem hasznot termel, abból is részesedik. Ha sikerül Michelin csillagot kapnia, vagy bármi más gasztronómiai elismerést, akkor jutalom jár érte.

A személyzetet köteles minden hónapban értékelni, övé a döntés, kit vesz fel, kit tart meg, vagy éppen kit bocsát el, csak jogszerű legyen.

Nem akarta elhinni, hogy ez a valóság! Titokban belecsípett a saját combjába, hogy tényleg ébren van-e.

Kora délután visszament a panzióba, de csak azért, hogy elhozza a személyes holmijait, mielőtt az apósa talál még valami kifogást, és ráküldi a rendőrséget. Addigra már el volt készítve az elszámolása, és a szokással ellentétben nem a számlájára utalták a pénzt, hanem leszámolták a kezébe!

A recepciós még odasúgta neki, hogy együttérez vele! Az ő öccse is meleg, és az egész család megtagadta. Csak ő tudja, mi van vele, csak ő tartja a kapcsolatot a fiúval. Végül kitartást kívánt neki, és hogy soha ne adja fel!

Azóta, hogy délután megjelent a két bőröndjével az épület előtt, Cecília, mint egy gyorsvonat, úgy tarolta le őt. Mire kipakolta szegényes ruhatárát a beépített szekrényekbe, addigra megállt egy autó az épület előtt, rajta bútorokkal, dobozokkal.

Legnagyobb döbbenetére két hatalmas, agyontetovált férfi hozta fel az ágykeretet és a matracot, utánuk meg még egy harmadik férfi egy jókora dobozt cipelt.

– Hé, Csipkerózsika, ha felébredtél az álmodból, van ám még doboz lent! – szólalt meg a „dobozos”, vigyorogva. – Egyébként Paul vagyok.

– Én Sebastian, ő meg az apám, Tivald – nyújtotta a kezét a fiatalabb tetovált.

– Ti nem a tulajdonosok vagytok? – kérdezte óvatosan Valter, aki nem volt nagyon jártas a színházi világban, a megnyitóról készült képeket azonban még ő is látta.

– Mondd ezt az anyámnak! – nevetett Sebastian, de máris átölelte Cecíliát és két cuppanós puszit nyomott az arcára. – Hol hagytad a két banyát?

– Lecseréltek Danielre – nevetett a nő. – Na, készen vagytok? Összeraktatok mindent? Igyekezzetek, vagy ma nem lesz sütemény a vacsorához, aztán felőlem jöhetnek a krokodilkönnyek!

Az étterem konyhája – az ő felségterülete – reggel ötkor úgy nézett ki, hogy a légy hasra esett volna

nem csak az ablakon, de valamennyi asztalon és pul-ton is.

Valter, miután megkapta az összes kódot, este be-zárt, majd felment a lakásba a hátsó lépcsőn. Ki sem kellett lépnie az utcára, és jelenlegi állapotában talán ezért volt a leghálásabb.

Tett-vett egy darabig, élvezte a masszázs-funkciós zuhanyt, aztán újra felöltözött és visszament a kony-hába. Hajnali négy óráig takarított, pakolt, úgy, ahogy azt ő szereti, hogy főzés közben minden a keze-ügyében legyen. Aztán megint lezuhanyozott, átöltö-zött, és indult a büfébe.

Igaz, neki csak hét órakor kezdődött a munka-ideje, de látni akarta, milyen a személyzet, aki vele dolgozik. Elégedetten állapította meg, hogy mindenki időben érkezett, és magától is tudta, mi a dolga.

Ezen a reggelen Cecília kezdett volna vele, de tele-fonált, hogy Bellának jön a foga, belázasodott, úgy-hogy csak később érkezik, amikor Sebastian fel tudja őt váltani.

A táncosok már magukhoz vették az energiaszele-teket, akinek próbája volt, az korán reggelizett, vagy csak egy gyümölcsöt kapott be, ami egyébként szá-molatlanul és ingyen állt mindenki rendelkezésére.

Amikor megnézte az aznapi kiírást, halkán felne-vetett.

Ebéd: húsleves, sűrűn, tele hússal, hogy megáll-jon benne a kanál. Sajtós-tejfölös tészta rengeteg hússal az irodába és a műszaknak, zöldséges tészta

rengeteg sajttal Danielnek és az ugribugriknak, málnahabcsók, dupla adag, mert Alfonz is itt ebédel, meg Amber is. Almás rétes Sebastian-nek, mákos rétes Paulnak és Gaspar-nek, túrógombóc rengeteg tejföllel és cukorral Search-nek. A táncosoknak diós kocka sok mézzel. Csokis répatorta a gyerekeknek. Hannának párolt zöldség csirkemellel, bőr nélkül.

– Szokd meg, főnök, hogy nálunk ez egy normál ebédkiírás – nevetett Lui, az egyik segédje. – És ha be akarsz vágódni a főnökségnél, mindig legyen tartalék sütemény a hűtődben. Olyan két-három tepsi-vel. Az sem baj, ha már a reggelt így kezded. Annyit esznek ezek, akár a lovak! És nem csak a táncosok, a górék is!

Valter csak mosolygott.

Tetszett neki ez a hely.

Ahol az emberek szeretnek enni, ott ő is jól érzi magát.

Második fejezet

A csokis csiga

Épp a második tepsi csokis csigát tette a pultra hűlni, amikor valaki egyszerűen besétált a konyhába az oldalsó, személyzeti bejárón át.

– Hellóóó! Van még abból a mákos sütiből? – jött a vidám, kissé túlságosan is harsány hang oldalról.

Valter megfordult, és meglátott egy magas, rövid hajú férfit, vakítóan fehér pólóban, ami második bőrként feszült az izmos testén. Olyan magabiztossággal mozgott, mintha az egész világ az övé lenne. Tegnap is ott volt a költözésnél. Valter törte a fejét, hogy mi is a neve, de nem jutott eszébe.

A férfinak az egyik kezében telefon, másikban egy félig elfogyasztott szendvics volt és kutakodóan nézett körbe.

– Elnézést, de ez itt a konyha! – mondta Valter, hűvös udvariassággal.

– Igen, tudom! – vigyorgott a férfi. – Paul vagyok. Tegnap már találkoztunk! Sebastian barátja, és Cecília egyik „örökbe fogadott” fia. Tudod, mint afféle pótygyerek. Szóval... családtag.

Valternek a szeme se rebbent.

– És ez most pontosan mit jelent? Hogy szabadon garázdálkodhatsz a konyhában? Egyáltalán, hogy jöttél ide be?

Paul egy pillanatra megtorpant. A szeme összevilant Valterével. Volt valami abban a pillantásban, de nem ellenségesség. Inkább... kíváncsiság.

– Cica mama mindig adott sütit, amikor bejöttem – mondta Paul duzzogva, mint egy gyerek.

– Kicsoda? – döbrent meg Valter egy pillanatra.

– Cica mama! Cecília! Sebi anyja! A tábornokasszony! De ez utóbbit szigorúan csak a háta mögött mondjuk – kacintott egyet a férfi cinkosan, és Valter egy pillanatra elmosolyodott.

– Cecília nincs itt! Mostantól én vagyok itt! – vette vissza a szigorú arckifejezését azonnal.

– És te nem adsz sütit?! – nézett rá felháborodva Paul, de a szeme pajkosan csillogott.

– Én itt dolgozom! Nem osztogatok nassolni valót minden jöttmentnek! – sóhajtott egy nagyot Valter.

Paul széttárta a karját, majd a pultra könyökölt, mint egy kamasz, akit rajtakaptak, hogy kirámolta a hűtőt.

– Ez fáj! – mondta játékosan. – Különben is, a tábornokasszonyok szerint te egészen jól főzöl! Nekem meg, mint az egyik jöttment tulajdonosnak, ezt kötelességem leellenőrizni!

Valter felsóhajtott, és a pulthoz lépett. Immár három tepsi friss csokis csiga illatozott rajta.

– Cecéliának igaza van! Az ízlésem tökéletes és kiválóan főzök. A sütésről már nem is beszélve! – felelte

Valter, majd kivett egy szelet süteményt a tepsiből, és kistányérra tette. A férfi felé nyújtotta.

Paul felvonta a szemöldökét.

– Csak egyet kapok?

– Örülj neki, hogy kapsz! – mondta Valter szárazon, de a szája sarka gyanúsan megremegett. – Legközelebb, mint minden normális ember, vagy kopogj, vagy állj a kiszolgáló ablakhoz!

Paul lekapta a tányérról a süteményt és beleharpott. Egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Ez menne! Ha főzni is ilyen jól főzöl, akkor akár ordítozhatsz is velem, csak ne tagadd meg tőlem a kaját!

Valter csak a szeme sarkából nézett rá.

Túl szép!

Túl okos!

Túl gazdag!

És túl jó vele élni!

Harmadik fejezet

Jó kezekben

Valter kezdett magára találni. Apósa ridegsége utána fura volt megszokni Cecília és Barbara gondoskodását, a tulajdonosok lazaságát, a táncosok szertelen életmódját, a közvetlen, már-már baráti gesztusok tömegét.

Egyetlen dolgot nem volt nehéz megszoknia: hogy kiismerje és kiszolgálja mindenkinek az igényeit.

Minden este úgy zárt, hogy három tálca süteményt átvitt a színházi büfébe. Sokszor előfordult, hogy néhány táncos sokáig gyakorolt, vagy a tanárok készültek a másnapi táncórákra. Egy adag süti mindig kikerült a büfé előtti asztalokra, az energiaszeletek és a gyümölcsök mellé. Két adag be a konyhába, mert oda minden tulajdonosnak volt saját kódja.

Egyelőre!

Tényleg annyit ettek, mint a lovak! Süteményből meg még egy kicsit többet! Előfordult az is, hogy este tizenegykor bepakolt, és reggel hétkor már üres volt minden tároló. A segítői csak nevettek, és megmutatták neki, hogy a kamerákon hogyan tudja visszanézni, mikor, ki dézsmálta meg a konyhát.

Reggel a friss süteményeket készítették el elsőnek, aztán délután még egyszer sütöttek, főleg, ha gyerekszínházi próba is volt. Valter négykor átment az étterembe, hogy az előadás előtt vacsorázni kívánókat kiszolgálhassák. Este hét és tíz között sem állt meg az étteremben az élet, mert olyankor jöttek a városból az emberek, majd tíz után azok, akik először megnézték az előadást. Rendszeresen éjfélkor zártak.

Neki már régen elég volt négy-öt óra alvás.

Számára az volt a legfontosabb, hogy amíg elég sok és laktató volt az étel, amit az emberek elé tett, addig senki nem szólt bele, hogyan vezesse a konyhát!

Amikor el akart menni napközben, akkor Cecília vagy Barbara beálltak helyette. Igaz, egyikük sem volt szakács vagy cukrász, de a büfét vígan elvezették. Ilyenkor Valter elment bevásárolni, megrendelni, amit kellett, vagy csak bejelentkezett a színházi masszórhoz. Mert itt még ilyen is volt!

A második héten Cintia látogatta meg, ebédnek álcázva. Ahogy Valter beköltözött, azonnal kinevezte magát a jogi képviselőjének, és közölte, hogy még pont belefér a pro-bono keretükbe! Egyébként is eltökélt, hogy megkopassza egy kicsit végre az öreg Dragant!

– Holnap kettőre megyünk az apósod éttermébe. Sikerült egy kicsit megszorongatnom a tökeit! Sajnos, abból semmit nem talált meg, ami listát leadtunk, tehát kénytelen lesz neked azoknak a jelenlegi beszerzési árát kifizetni – túlozta el a sajnálkozását.

– Miután téged kitiltott az épületből, ő maga akadályozta meg, hogy elszámolhass bármivel, tehát téged semmi nem terhel. Ahhoz sem volt joga, hogy letiltsa a számládat, mivel az nem céges számla volt. Paul már kirúgta az emberét a bankból, holnap pedig, akarja vagy sem, elismeri az öreg a tartozását feléd! – sorolta Cintia, szinte egy szuszra. – Egyetlen nyitott kérdés van: mit szeretnél, beszéljünk az öreggel, hogy ne akadályozzák a fiad láthatását, vagy adjuk be rögtön a kérvényt a környezetvizsgálat elrendelésére a bíróságra?

– Ha tudnám, hogy az apósom hajlik az emberi szóra... Nem akarok a fiamnak ártani! Tinédzser. Pont eléggé össze van zavarodva. És tudod, Cintia, attól tartok, hogy Félixben is megvan a hajlam... Van egy kis barátja, Benjamin. Csak egy megérzés, semmi több. De ahogy ránéz, ahogy hozzáér... lehet, hogy csak a tinédzserkori útkeresés. De ha nem, abba belegondolni sem akarok!

– Akkor minél előbb kihozzuk onnan a fiadat, annál jobb! Mert nincs szörnyűbb háttér egy fiatal gyereknek, mint az állandó ítélkezés. Ismered Maxet? A divattervezőt?

– Igen, már találkoztunk – válaszolta Valter és nem értette, hogy hova akar kilyukadni Cintia a csavaros eszével.

– Na, ő nőtt fel ilyen családban. Aztán amikor színt vallott, utána az apja majdnem agyonütötte. Nem, nem ijesztgetni akarlak, Valter, de tudnom kell, mit akarsz, és mennyire vagy elszánt.

– Nagyon szeretném, ha a fiam velem élne! Itt legalább olyan közegben lenne, ahol senki nem ítélkezik a másik felett. Pont olyan természetes két fiú, vagy két lány szerelme, mint egy vegyespárosé. És a lakásban is van egy szoba, amit eleve neki hagytam meg, hogy majd ő rendezhesse be, a saját, tizenöt éves ízlésének megfelelően. Mert otthon még egy plakátot sem tehet ki a falra.

– Meglátjuk holnap, hogy meddig tudjuk feszíteni a húrt az öregnél. Egyébként tudtad, hogy hatalmas hitele van? – csapongott Cintia.

– Nem, engem semmibe nem avatott be. A konyhapénzzel is minden héten el kellett számolnom, benyújtva a tételes listát a költésről. Ennyi közöm volt a pénzügyekhez, semmi más.

– Ez a szerencséd! Nagy szoaréban van az apósod! És már három ember felmondott, amióta te nem vagy ott! Éppen nincs szakácsa! Azt hallottam, hogy es-ténként kénytelen újra beállni főzni! – kuncogott a nő.

– Régen nagyon jó szakács volt, de csak a hagyományos konyhához ért – tette hozzá elgondolkozva Valter.

Végszóra megjelent Amber, Cintia középső unokája az ötből és azonnal a férfi nyakába vetette magát.

– Itt van az én megmentőm! A kedvenc főszakácsom! – nyomott két gyermeki puszit Valter arcára. – Éhen halok!

– Talán van még egy kis brokkolis tészta párolt hallal... – ment bele a szokásos játékba a férfi.

– Ha van hozzá málnás lepény, akkor még ezt is hozhatod! – vigyorgott a tizenegy éves Amber.

– És ha ma csak eperhabos kocka van? – mosolygott rá Valter.

– Nem dől össze a világ! De hármat kérek! – ült le nevetve a nagyanyja mellé a kislány.

– Kieszél a vagyonomból Amber! – sóhajtott színpadiasan Cintia.

– Nyugi, nagyi, a bemutató után már én is kapok fizetést! Majd kisegítelek!

– Adna is nekem az apád, mind a kettő, de neked is! – kuncogott Cintia és Valternek hirtelen elszorult a szíve.

Rettenetesen hiányzott neki Félix!

A fia itt beiratkozhatna a színjátszó körbe, ami mindig is nagy álma volt! Még akár táncolni is tanulhatna, hiszen most már két emeletet foglalt el Daniel híres tánciskolája az épületben. Ki sem kellene mennie az utcára!

Cintia látta a férfi arcán a fájdalmat. Ilyenkor mindig arra gondolt, hogy ők milyen szerencsések. A férje, Leon szülei, mindenki maximálisan támogatja a gyerekeket, az unokákat! Ez a szegény ember meg a poklok poklát járta meg, minden egyes nap! Muszáj valamit tenni érte! – határozta el.